

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. Distinctio privilegiorum in personalia & perpetua; quæ probatur illustri loco sancti Gregorij. Consuetudo bona obtinet vim legis. Vicariatus apostolicæ sedis tributus fuit Ecclesiæ ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

CAPVT XXII.

Synopsis.

I. Investigandum nunc est an Vicariatus Thessalonicensis datus Ecclesie fuerit, aut singulis Episcopis. Ivo Carnotensis ait personale privilegium fuisse, non generale decretum. Contra nonnulli putant sic concessum fuisse privilegium ut revocari non posset.

II. Distinctio privilegiorum in personalia & perpetua; quae probatur illustri loco sancti Gregorij. Consuetudo bona obrinet vim legis. Vicariatus apostolice sedis tributus fuit Ecclesie Thessalonicensi. Refellitur Holstenius, qui aliter senserat.

III. Istud probatur auctoritate Bonifacij I. Celestini I. & Sixti III.

IV. Ultima verba epistola Sixti explicantur, quae tangunt causam Perigenis Corinthiorum Episcopi. Tum ex ea epistola manifestè colligitur vicariam illam dignitatem Ecclesia Thessalonicensi fuisse conjunctam.

V. Idem Sixtus hinc concludit omnes Illyricanas Ecclesias pertinere ad curam Thessalonicensis antistitis, quisquis is tandem fuerit. Idem probatur auctoritate sancti Leonis, qui explicatur, item Bonifacij. Hormisdas loquitur de privilegiis Ecclesie Thessalonicensis.

VI. Itaque cum sequentes Pontifices aiunt se vices suas Thessalonicensibus Episcopis committere secundum morem, intelligendum est illos firmitatem rebus iam constitutis tribuere, non verò personam concedere auctoritatem cum persona interituram.

VII. Auctoritatem illam fuisse perpetuam probatur etiam ex Nicolao I.

VIII. Locus Nicolai illustratur & explicatur. Dionysius Exiguus sua attestazione docuit fixam fuisse illam dignitatem, cum dixit Thessalonicensem antistitem semper implevisse vices apostolice sedis.

IX. Istud ipsum probatur ex comparatione dignitatis quam Archiepiscopo prima Iustiniana conciliauit Imperator Iustinianus ad exemplum ejus potestatis quam Thessalonicensis obtinebat in Illyrico.

I. SUPEREST itaque ut investigemus an vicaria illa Thessalonicensium Episcoporum dignitas data fuerit Ecclesie, an verò personalis tantum fuerit. Difficilis sanè quaestio, quae manifestis argumentis solvi non potest, & cui vix tenuem faciem praeferunt vetera monumenta. Si quid in re adeo antiqua valere posset auctoritas Ivonis Episcopi Carnotensis, uno verbo confici res posset. Hic enim aperte scribit auctoritatem quae Thessalonicensi Episcopo tanquam sedis apostolice Legato data fuerat, personale privilegium fuisse, non generale decretum. *Personale hoc fuisse intelligimus privilegium,* inquit, *non generale decretum.* Contra, nonnulli viri celeberrimi hoc nostro seculo censuerunt sic concessum fuisse privilegium ut revocari non posset, ita ut quicumque Thessalonicensis Episcopus esset, is Legatus natus esset Romani Pontificis, ejusque vices

ratione suae Ecclesiae gereret in Illyrico. Inquirendum igitur est in antiquitatem, & abique ullo praedicio quaerenda veritas; praefertim cum stabilita semel auctoritate Episcopi Thessalonicensis in Illyrico, facilis hinc descendens sit ad Episcopos qui eadem vel simili potestate ornati sunt in aliis regionibus, praecipue verò ad Arelatenses.

II. Sed antè quam ad rem ipsam veniamus, sic statuendum est, privilegium personae datum, personale vocari, & extingui cum persona; adeoque si cuiquam Episcopo vices apostolice sedis ita committantur ut non loco sed personae dicantur esse tributae, privilegium illud pertinere non potest ad successorem. Hanc regulam debemus sancto Gregorio: qui vices suas per Siciliam delegans Maximiano Episcopo Syracusano, ait se id tribuere personae ejus, non loco, id est, Maximiano, non Ecclesiae Syracusanae, ne successores ejus illud privilegium sibi postea vindicarent quod in persona Maximiani coepisset: *Quas videlicet vices,* inquit, *non loco, sed personae tribuimus; quia ex transacta in te vita didicimus quid etiam de subsequenti tua conversatione praesumamus.* Ex hac regula aliam quoque, quae magni momenti est in hac causa, colligimus, nempe vicariam illam auctoritatem, quae uni cuiquam Episcopo tribuitur, perpetuam esse, & ad omnes aequè successores pertinere, si Pontifex in rescripto non expresserit eam non loco sed personae datam esse, tunc quippe datam Ecclesiae intelligendum esse, adeoque singulis Episcopis qui ejus Ecclesiae administrationem gesserint, cum expressis verbis ad unum non coercetur; ita tamen ut istiusmodi privilegium innovatione interdum indigeat, si ea fuerit Ecclesiarum consuetudo. Praeterea certum est consuetudinem bonam obtinere vim legis, & quae ab aliquo usurpantur secundum veterem consuetudinem, rectè praesumpta videri. Itaque si ostendere possumus vicarium apostolice sedis tributum fuisse Ecclesiae Thessalonicensi, ita ut quicumque ad eam cathedram pervenisset, is quoque ex eo esset Romani Pontificis Vicarius in Illyrico, soluta erit omnis controversia, constabitque privilegium illud ad unumquemque Episcopum pertinuisse jure ac privilegio sedis suae. Istud verò probaturum me esse confido auctoritate epistolarum veterum Pontificum Romanorum quae superioribus annis Romae editae sunt à clarissimo viro Luca Holstenio inter Acta Concilij Romani sub Bonifacio secundo celebrati. Scio eum ex epistolis illis collegisse vicariam illam dignitatem non loco, id est, Ecclesiae, collatam fuisse, sed personarum meritis. Verum rectè hinc quoque

Tvo epist. 19.

Mitra lib. 7. de concord. cap. 17. §. 7. & in libro de Primat. §. 46. c. 10. Fr. Florenti ad Tit. de elect. & elect. puzell. pag. 191. R. P. Chifflet. in Notis ad Vigil. Tapf. pag. 44.

adversus ipsum collegit R. P. Petrus Franciscus Chiffletius aliud in his epistolis contineri quam censuisset Holstenius. Sic enim loquitur: *Quod porro ait idem Holstenius non uno loco, vicariatum sancte sedis per Illyricum non loco seu sedi Thessalonicensi, sed personis, hoc est, Episcoporum Thessalonicensium privatis meritis fuisse concessum, non video qua ratione cum citatis Pontificum epistolis conveniat.*

III. Sanè Bonifacius Papa istius nominis primus, ad Rufum Thessalonicensem Episcopum scribens, vicariatum illum Thessalonicensi Ecclesie collatum esse scribit à beato Petro, id est, à sede apostolica. Hæc sunt ejus verba: *Ita quippe vice sua beatus Apostolus Petrus Ecclesie Thessalonicensi cuncta commisit, ut intelligat se sollicitudinem manere multorum, quam minorem facere nova, que vires habere non possunt, tentamenta non debent.* Integrum locum retuli, quia utrumque membrum illius loci ostendit heic agi de jure ac privilegio Ecclesie. Idem Bonifacius ad Episcopos per Illyricum constitutos scribens de vicariatu Rufi, hæc ait: *Quam ad rem faciendam memorato Episcopo meo directa secunda protinus, que presbyterio universo complacuit, auctoritatem mandavi, retro majores secutus, qui Ecclesiam Thessalonicensem sibi semper familiarem, & in collegij caritate famulantem, dignam, sicut fides adserit scriniorum, hoc honore duxerunt.* Item Celestinus in epistola ad Episcopos per Illyricum: *Nec nova hæc sedi apostolice cura de vobis est. Statutum nostris sæpius experimentum hoc, quod nos agimus, Thessalonicensi Ecclesie semper esse commissum ut vobis vigilanter intendat.* Sixtus quoque III. in epistola ad Perigenem Corinthiorum Episcopum, qua ad ipsum inter cetera scribit se vices suas per Illyricum more majorum concessisse Anastasio Episcopo Thessalonicensi, ita loquitur: *Sancto fratri & coepiscopo nostro Anastasio Thessalonicensis urbis antistiti eam servato reverentiam quam ceteri quoque Pontifices per Illyricum constituti erga predicti dignitatem reservare non abnuunt, cum * sciamus nihil novum illi à nobis fuisse concessum, sed id quod ejus decessoribus nostri decessores detulerant habita consideratione discipline ecclesiastice constitutum. Tua enim magis interest ut huic plurimum deferatur Ecclesia que tibi tantum honoris contulit ut pro te contra eos qui tibi tunc æmuli fuerant repugnaret.*

IV. Perigenes Corinthiorum Episcopus, ad fastigium tantæ sedis evedtus favore & auxilio Rufi Thessalonicensis antistitis & auctoritate Bonifacij Romani Pontificis, stabilita nunc & confirmata per longi temporis spatium ordinatione sua, beneficiorum immemor, imperium detrectabat Anastasij, qui Rufo successerat, & cui vices suas Sixtus

commiserat in provinciis Illyricianis. Sixtus videns se contemni in suo Vicario, primùm quidem audaciam hominis repressit; deinde repetens memoriam præteriti temporis, redit ad initia episcopatus ejus, quæ cum valde titubarent, Ecclesie tamen Thessalonicensis suffragatione, Rufi nimirum Thessalonicensis antistitis, episcopatum Corinthiensem obtinuerat auctoritate sedis apostolicæ. Cùm verò beneficium illud Sixtus referat ad Ecclesiam Thessalonicensem, non ad Rufum, qui præstitit, ingratum autem mortuo jam Rufo esse Perigenem dicat adversus Ecclesiam Thessalonicensem, quòd Anastasio contradiceret auctoritatem vicariatus apostolici, manifestum est illum existimasse beneficium quod Perigeni collatum fuerat à Rufo, ab eo præstitum auctoritate vicariatus Ecclesie Thessalonicensis, adeoque vicariam illam dignitatem Ecclesie Thessalonicensi fuisse conjunctam, ita ut quæ ab uno Ecclesie illius Episcopo beneficia tribuebantur, eorum gratia in successores quoque redundare deberet. Frustra enim diceret eum ingratum esse erga Thessalonicensem Ecclesiam, si is totam confirmationis suæ gratiam Rufo debuisset tanquam privato homini, non tanquam ei qui ratione Ecclesie suæ vices gesserat apostolicæ sedis. Id verò non uno loco dicit Sixtus, ne quis ad casum referat, sed omnino in duobus locis, in epistola nimirum ad Perigenem, cujus fragmentum mox retulimus, & in epistola ad Episcopos in synodo apud Thessalonicam congregandos, in qua sic legitur: *Noverit Corinthius Episcopus sibi licentiam potestatis libere minimè tribuendam, si huic voluerit Ecclesia resultare quam sibi noverit profuisse; cui necesse est nos quoque, si quid tentare voluerit, obviare, qui præteritorum quæ illi per nos (id est, per sedem apostolicam) præstita sunt memores sumus, & illicitis semper usurpationibus obviamus.*

V. Ex assera dignitate illa Ecclesie Thessalonicensis rectè secundùm idem principium concludit Sixtus in epistola ad Episcopos per Illyricum consistentes, omnes Illyricianas Ecclesias ad curam pertinere Thessalonicensis antistitis, quisquis is tandem fuerit. *Illyricianæ omnes Ecclesie, inquit, ut à decessoribus nostris accepimus, & nos quoque fecimus, ad curam nunc pertinent Thessalonicensis antistitis.* Hinc enim facilè colligimus privilegium fuisse perpetuum. Nam Sixtus à Damaso, Siricio, Anastasio, & ceteris prædecessoribus suis non acceperat Illyricianas Ecclesias pertinere ad curam Episcopi qui tum Thessalonicensi Ecclesie præerat, nimirum Anastasij, sed in universum ad curam illius qui Thessalonicensem sedem teneret.

H iij

Chifflet. in Notis ad Epist. Taji. pag. 44.

* Epistola per Sixtum ad Episcopos Illyricianos scripta.

Vide infra cap. 14. §. 4. et infra cap. 14. §. 4.

Vide infra cap. 14. §. 4.